

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 16. januarja 2014*

„Predlog za sprejetje predhodne odločbe — Direktiva 2004/38/ES — Člen 28(3)(a) — Varstvo pred izgonom — Metoda izračuna obdobja desetih let — Upoštevanje obdobj prestajanja zaporne kazni“

V zadevi C-400/12,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Združeno kraljestvo), z odločbo z dne 24. avgusta 2012, ki je prispela na Sodišče 31. avgusta 2012, v postopku

Secretary of State for the Home Department

proti

M. G.,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta (poročevalka), predsednica senata, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot in A. Arabadžiev, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Wathelet,

sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. junija 2013,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za G. R. Drabble, QC, L. Hirst, barrister, in E. Sibley,
- za vlado Združenega kraljestva A. Robinson, agent, skupaj z R. Palmerjem, barrister,
- za estonsko vlado M. Linntam in N. Grünberg, agentki,
- za Irsko E. Creedon, agentka, skupaj z D. Conlanom Smythom, barrister,
- za poljsko vlado B. Majczyna in M. Szpunar, agenta,
- za Evropsko komisijo M. Wilderspin in C. Tufvesson, agenta,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 28(3)(a) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46, ter popravka v UL 2004, L 229, str. 35, in UL 2005, L 197, str. 34).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Secretary of State for the Home Department (minister za notranje zadeve, v nadaljevanju: Secretary of State) in M. G. v zvezi z odločbo o izgonu zadnjenavedene z ozemlja Združenega kraljestva.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 23 in 24 Direktive 2004/38 je navedeno:
 - „(23) Izgon državljanov [Evropske] [u]nije in njihovih družinskih članov zaradi javnega reda ali javne varnosti je ukrep, ki lahko resno prizadene osebe, ki so se potem, ko so uveljavile pravice in svoboščine, ki so jim podeljene po Pogodbi, resnično vključile v državo članico gostiteljico. Obseg takšnih ukrepov bi bilo zato treba omejiti v skladu z načelom sorazmernosti, s čimer bi se upoštevalo stopnjo vključenosti zadevnih oseb, trajanje njihovega prebivanja v državi članici gostiteljici, njihovo starost, zdravstveno stanje, družinske in ekonomske razmere in vezi z njihovo državo izvora.
 - (24) Zatorej, čim večja je stopnja vključenosti državljanov Unije in njihovih družinskih članov v državo članico gostiteljico, tem večja bi morala biti stopnja varstva pred izgonom. Samo v izjemnih primerih, ko obstajajo nujni razlogi zaradi javne varnosti, bi bilo treba sprejeti ukrep izгона proti državljanom Unije, ki so prebivali na ozemlju države članice gostiteljice mnogo let, zlasti če so bili tam rojeni in so tam prebivali vse svoje življenje. Poleg tega bi se takšne izjemne okoliščine morale uporabiti tudi za sprejetje ukrepa izгона zoper mladoletne osebe, da bi se zaščitile njihove vezi z njihovo družino, v skladu s Konvencijo Združenih narodov o otrokovih pravicah z dne 20. novembra 1989.“
- 4 Člen 2 Direktive 2004/38, naslovljen „Opredelitve pojmov“, določa:

„Za namene te direktive:

 1. ‚Državljan Unije‘ pomeni vsako osebo, ki ima državljanstvo države članice;
 2. ‚Družinski član‘ pomeni:
 - (a) zakonca;
 - [...]

3. ‚Država članica gostiteljica‘ pomeni državo članico, v katero se državljan Unije preseli z namenom uresničevanja svoje pravice do prostega gibanja in prebivanja.“

5 Člen 3 te direktive, naslovljen „Upravičenci“, določa:

„1. Ta direktiva se uporablja za vse državljane Unije, ki se preselijo ali prebivajo v državi članici razen v tisti državi, katere državljani so, in za njihove družinske člane, kot opredeljene v točki 2 člena 2, ki jih spremljajo ali se jim pridružijo.

[...].“

6 Poglavje III navedene direktive, naslovljeno „Pravica do prebivanja“, vsebuje člene od 6 do 15. Člen 6 se nanaša na „[p]ravico do prebivanja do treh mesecev“. Člen 7 pod nekaterimi pogoji omogoča „[p]ravico do prebivanja za več kot tri mesece“.

7 V poglavju IV te direktive, naslovljenem „Pravica do stalnega prebivališča“, člen 16 z naslovom „Splošno pravilo za državljane Unije in njihove družinske člane“ določa:

„1. Državljan Unije, ki zakonito prebivajo nepretrgano pet let v državi članici gostiteljici, imajo pravico do stalnega prebivališča v tej državi. Pravica ni zavezana pogojem, predvidenim v poglavju III.

2. Odstavek 1 velja tudi za družinske člane, ki niso državljani države članice in ki zakonito prebivajo z državljanom Unije v državi članici gostiteljici nepretrgano pet let.

3. Na nepretrgano prebivanje ne vplivajočasne odsotnosti do skupaj šest mesecev na leto ali daljše odsotnosti zaradi obveznega služenja vojaškega roka ali ene odsotnosti do največ dvanajst zaporednih mesecev iz pomembnih razlogov, kot so nosečnost in rojstvo otroka, resna bolezen, študij ali poklicno usposabljanje ali napotitev v drugo državo članico ali v tretjo državo.

4. Ko je pravica do stalnega prebivališča enkrat pridobljena, se jo lahko izgubi samo zaradi odsotnosti iz države članice gostiteljice, ki traja več kot dve zaporedni leti.“

8 Poglavje VI Direktive 2004/38, naslovljeno „Omejitve pravice do vstopa in pravice do prebivanja zaradi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja“, vsebuje člen 27 z naslovom „Splošna načela“, ki določa:

„1. Ob upoštevanju določb tega poglavja lahko države članice omejijo svobodo gibanja in prebivanja državljanov Unije in njihovih družinskih članov ne glede na državljanstvo, in sicer zaradi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja. Na te razloge se ne da sklicevati iz ekonomskih ciljev.

2. Ukrepi, sprejeti zaradi javnega reda ali javne varnosti, so v skladu z načelom sorazmernosti in temeljijo izključno na osebnem obnašanju zadevnega posameznika. Predhodne kazenske obsodbe same po sebi še ne predstavljajo razlogov za sprejetje takšnih ukrepov.

Osebno obnašanje zadevnega posameznika mora predstavljati resnično, sedanjo in dovolj resno grožnjo, ki prizadene osnovne interese družbe. Utemeljitev, ki niso neposredno povezane s podrobnostmi posameznega primera ali ki se nanašajo na splošno preventivo, niso dovoljene.

3. Da bi ugotovili, ali zadevna oseba predstavlja nevarnost za javni red ali javno varnost, država članica, ob izdaji potrdila o prijavi ali, če sistem prijavljanja ne obstaja, najpozneje v treh mesecih od datuma prihoda zadevne osebe na njeno ozemlje ali od datuma javljanja njegove/njene prisotnosti na ozemlju, kot predvideno v členu 5(5), ali ob izdaji dovoljenja za prebivanje in, če se ji to zdi pomembno, lahko

zahteva od izvirne države članice in, če je potrebno, od drugih držav članic, da ji priskrbijo podatke o morebitni predhodni kazenski evidenci za zadevno osebo. Takšne poizvedbe ne smejo postati rutinske. Naprošena država članica pošlje odgovor v dveh mesecih.

4. Država članica, ki je izdala potni list ali osebno izkaznico, dovoli imetniku listine, ki je bil izgnan iz druge države članice zaradi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja, da ponovno vstopi na njeno ozemlje brez kakršnih koli formalnosti, tudi če listina ni več veljavna ali je njegovo državljanstvo sporno.“

- 9 Člen 28 navedene direktive, naslovljen „Varstvo pred izgonom“, ki je prav tako del Poglavja VI te direktive, določa:

„1. Pred sprejetjem odločbe o izgonu zaradi javnega reda ali javne varnosti, država članica gostiteljica upošteva še zlasti, koliko časa je zadevna oseba bivala na njenem ozemlju, njegovo/njeno starost, zdravstveno stanje, družinske in ekonomske razmere, socialno in kulturno vključenost v državo članico gostiteljico ter obseg njegovih/njenih vezi z izvirno državo.

2. Država članica gostiteljica ne sme sprejeti odločbe o izgonu proti državljanom Unije ali njihovim družinskim članom, ne glede na državljanstvo, ki imajo pravico do stalnega prebivališča na njenem ozemlju, razen iz resnih razlogov v zvezi z javnim redom ali javno varnostjo.

3. Odločba o izgonu državljanov Unije ne sme biti sprejeta v naslednjih primerih, razen če odločba temelji na nujnih razlogih javne varnosti, ki jih države članice opredelijo:

- (a) če so državljani Unije prebivali v državi članici gostiteljici preteklih deset let ali
- (b) če so mladoletni, razen če je izgon potreben zaradi koristi otroka, kot je predvideno v Konvenciji Združenih narodov o otrokovih pravicah z dne 20. novembra 1989.“

Pravo Združenega kraljestva

- 10 Z uredbo o priseljevanju iz leta 2006 (Evropski gospodarski prostor) (Immigration (European Economic Area) Regulations 2006) je bila Direktiva 2004/38 prenesena v pravo Združenega kraljestva.
- 11 S členom 21 navedene uredbe, naslovljenim „Odločbe, sprejete zaradi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja“, sta bila prenesena člena 27 in 28 te direktive.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 12 M. G. je portugalska državljanica. V Združeno kraljestvo je prišla 12. aprila 1998 skupaj z možem, ki je prav tako portugalski državljan. M. G. je bila zaposlena od maja 1998 do marca 1999. V tem mesecu je prenehala delati, ker je pričakovala prvega otroka, ki se je rodil junija tistega leta. Leta 2001 in leta 2004 sta imela M. G. in njen mož še dva otroka. M. G. je v obdobju neaktivnosti in vse do prenehanja njune življenjske skupnosti decembra 2006 vzdrževal njen mož. Kljub prenehanju življenjske skupnosti sta M. G. in njen mož ostala poročena.
- 13 Aprila 2008 so bili otroci M. G. na podlagi navedb bolnišničnega osebja, da so poškodbe enega od njih nastale namerno, oddani v rejništvo. Družinsko sodišče je 21. novembra 2008 ugotovilo, da je M. G. odgovorna za poškodbe enega od svojih otrok. Spoznana je bila za krivo storitve kaznivega dejanja grdega ravnanja in treh kaznivih dejanj povzročitve telesne poškodbe osebi, mlajši od 16 let, ter 27. avgusta 2009 obsojena na zaporno kazen 21 mesecev.

- 14 Po obsodbi M. G. so bili otroci dodeljeni možu. Ko je bila v zaporu, je bila M. G. dodeljena pravica do stikov z otroki, in sicer pod nadzorom in v javnosti. Vendar so lokalni organi aprila 2010 te stike prekinili in avgusta 2010 predlagali odvzem te pravice. Družinsko sodišče je 5. julija 2011 odredilo ohranitev nadzora, omejitev stikov na posredne stike in prepoved nekaterih ravnanj ter navedlo, da mora M. G. še dokazati, da lahko živi urejeno in brez uživanja drog.
- 15 M. G. je 11. maja 2010 med prestajanjem zaporne kazni pri Secretary of State zaprosila za izdajo potrdila o stalnem prebivanju v Združenem kraljestvu. Secretary of State je 8. julija 2010 to prošnjo zavrnil in M. G. odpovedal prebivanje iz razlogov javnega reda in javne varnosti v skladu s členom 21 uredbe o priseljevanju iz leta 2006 (Evropski gospodarski prostor).
- 16 M. G., ki je prestala svojo kazen, je 11. julija 2010 ostala pridržana zaradi odločbe Secretary of State, s katero ji je bilo odpovedano prebivanje. Secretary of State je v tej odločbi ugotovil, prvič, da povečana stopnja varstva pred izgonom iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38 temelji na integraciji državljanov Unije v državi članici gostiteljici in da taka integracija ne more potekati, medtem ko je ta v zaporu. Drugič, menilo je, da M. G. tudi ni upravičena do srednje stopnje varstva pred izgonom, ker po eni strani ni dokazala, da je pridobila pravico do stalnega prebivanja, in ker so po drugi strani vsekakor podani resni razlogi javnega reda in javne varnosti, ki upravičujejo odpoved prebivanja zadevni osebi. Tretjič, Secretary of State je ugotovilo, da M. G. *a fortiori* ne more biti upravičena do osnovne stopnje varstva pred izgonom.
- 17 M. G. je vložila tožbo pri First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber). To je 10. januarja 2011 tožbi ugodilo, saj je ugotovilo, da je M. G. pred izdajo odločbe o odpovedi prebivanja v Združenem kraljestvu prebivala več kot deset let in da Secretary of State ni dokazal obstoja nujnih razlogov v javnem interesu. First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) pa je vseeno ugotovilo, da M. G., ker ni dokazov, da je bil njen mož zaposlen ali da je kako drugače izvrševal pravice iz Pogodbe DEU, ni dokazala pridobitve pravice do stalnega prebivanja v smislu Direktive 2004/38.
- 18 Secretary of State se je zoper odločbo First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) pritožil pri predložitvenem sodišču. To je z odločbo, vročeno 13. avgusta 2011, odločbo First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) razveljavilo, ker je bila v nasprotju z notranjo sodno prakso.
- 19 V okviru postopka pred predložitvenim sodiščem je Secretary of State priznal, da je M. G. pravico do stalnega prebivanja v smislu Direktive 2004/38 pridobila maja 2003 in da te pravice nato ni izgubila. Stališča strank iz postopka v glavni stvari pa se razlikujejo glede metode izračuna obdobja desetih let iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38 in glede tega, kako se v obravnavani zadevi presojujejo resni razlogi javnega reda in javne varnosti v smislu člena 28(1) in (2) te direktive.
- 20 Med trajanjem postopkov pred First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) in predložitvenim sodiščem so bili postopki glede družinskih zadev končani septembra 2011, po preselitvi moža M. G. v Manchester (Združeno kraljestvo). M. G. je ostala pridržana do 20. marca 2012.
- 21 V teh okoliščinah je Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
 - „1. Ali obdobje prestajanja zaporne kazni zaradi obsodbe zaradi kaznivega dejanja, ki ga je storil državljan Unije, pretrga obdobje prebivanja v državi članici gostiteljici, ki je potrebno za to, da je ta oseba upravičena do najvišje stopnje varstva pred izgonom na podlagi člena 28(3)(a) Direktive 2004/38/ES, ali tej osebi kako drugače onemogoča sklicevanje na to stopnjo varstva?
 2. Ali besedna zveza ‚preteklih deset let‘ v členu 28(3)(a) [Direktive 2004/38] pomeni, da mora biti prebivanje neprekinjeno, da bi bil lahko državljan Unije upravičen do najvišje stopnje varstva pred izgonom?

3. Ali se za namene [navedenega] člena 28(3)(a) zahtevano obdobje desetih let, ko je državljan Unije moral prebivati v državi članici gostiteljici, izračuna
 - (a) s štetjem nazaj od odločbe o izgonu ali
 - (b) s štetjem naprej od začetka prebivanja tega državljana v državi članici gostiteljici?
4. Ali je, če je odgovor na vprašanje v točki 3(a), da se desetletno obdobje računa s štetjem nazaj, upoštevno dejstvo, da je oseba pred zaporno kaznijo deset let prebivala v državi članici gostiteljici?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Drugo in tretje vprašanje

- 22 Predložitveno sodišče z drugim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, prvič, ali je obdobje prebivanja desetih let iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38 treba izračunati s štetjem nazaj od izdaje odločbe o izgonu zadevne osebe ali pa je, nasprotno, treba to obdobje izračunati s štetjem naprej od začetka prebivanja te osebe in, drugič, ali mora biti to obdobje nepretrgano.
- 23 V zvezi s tem je treba na prvem mestu navesti, da je Sodišče že ugotovilo, da čeprav je res, da je v uvodnih izjavah 23 in 24 Direktive 2004/38 predvideno posebno varstvo za osebe, ki so se resnično vključile v državo članico gostiteljico, zlasti če so bile tam rojene in so tam prebivale vse življenje, pa vendar glede na besedilo člena 28(3) Direktive 2004/38 velja tudi, da je odločilno merilo še vedno odgovor na vprašanje, ali je državljan Unije v tej državi članici prebival deset let pred izdajo odločbe o izgonu (sodba z dne 23. novembra 2010 v zadevi Tsakouridis, C-145/09, ZOdl., str. I-11979, točka 31).
- 24 Iz tega sledi, da v nasprotju z obdobjem, ki se zahteva za pridobitev pravice do stalnega prebivanja in ki začne teči z začetkom zakonitega prebivanja zadevne osebe v državi članici gostiteljici, je obdobje prebivanja desetih let, zahtevano za pridobitev povečane stopnje varstva iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38, treba izračunati s štetjem nazaj od izdaje odločbe o izgonu te osebe.
- 25 Na drugem mestu, Sodišče je ugotovilo tudi, da je člen 28(3)(a) Direktive 2004/38 treba razlagati tako, da je za določitev, ali je državljan Unije v državi članici gostiteljici prebival deset let pred izdajo odločbe o izgonu, kar je odločilno merilo za pridobitev povečane stopnje varstva pred izgonom, ki jo daje ta določba, treba upoštevati vse upoštevne okoliščine v posameznem primeru, zlasti trajanje vsake odsotnosti zadevne osebe iz države članice gostiteljice, skupno trajanje in pogostnost teh odsotnosti, pa tudi razloge, ki so zadevno osebo vodili k temu, da je to državo članico zapustila, in na podlagi katerih se da ugotoviti, ali te odsotnosti pomenijo preselitev središča osebnih, družinskih ali poklicnih interesov zadevne osebe v drugo državo članico (zgoraj navedena sodba Tsakouridis, točka 38).
- 26 Te ugotovitve omogočajo odgovor na vprašanje, v kolikšni meri odsotnosti iz države članice gostiteljice v obdobju iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38 zadevni osebi onemogočajo pridobitev povečane stopnje varstva iz te določbe, in temeljijo na predhodni ugotovitvi, da ta določba nikjer ne omenja okoliščin, ki bi lahko povzročile pretrganje obdobja prebivanja desetih let, ki je potrebno za pridobitev navedenega varstva (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Tsakouridis, točki 22 in 29).

- 27 Vendar je glede na to, da je odločilno merilo za pridobitev povečane stopnje varstva iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38 to, ali je zadevna oseba v državi članici gostiteljici prebivala deset let pred izdajo odločbe o izgonu in da odsotnosti z ozemlja te države lahko vplivajo na tako pravico, treba ugotoviti, da mora biti obdobje prebivanja iz te določbe načeloma nepretrgano.
- 28 Glede na zgornje navedbe je treba na drugo in tretje vprašanje odgovoriti, da je člen 28(3)(a) Direktive 2004/38 treba razlagati tako, da mora biti obdobje prebivanja desetih let iz te določbe načeloma nepretrgano in ga je treba izračunati s štetjem nazaj od datuma izdaje odločbe o izgonu zadevne osebe.

Prvo in četrto vprašanje

- 29 Predložitveno sodišče s prvim in četrtem vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je člen 28(3)(a) Direktive 2004/38 treba razlagati tako, da obdobje prestajanja zaporne kazni zadevne osebe pretrga obdobje prebivanja v smislu te določbe in torej vpliva na dodelitev povečane stopnje varstva iz navedene določbe, tudi če je ta oseba v državi članici gostiteljici prebivala deset let pred začetkom prestajanja zaporne kazni.
- 30 Glede tega je treba navesti, da je Sodišče že ugotovilo, da sistem varstva pred izgonom, uveden z Direktivo 2004/38, temelji na stopnji vključenosti zadevnih oseb v državo članico gostiteljico, tako da mora biti njihovo varstvo pred izgonom tem večje, čim večja je stopnja vključenosti državljanov Unije in njihovih družinskih članov v državi gostiteljici, glede na to, da ta izgon lahko resno prizadene osebe, ki so uveljavile pravice in svoboščine, ki so jim podeljene po Pogodbi DEU, in so se resnično vključile v državo članico gostiteljico (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Tsakouridis, točki 24 in 25).
- 31 Sodišče je pri razlagi člena 16(2) Direktive 2004/38 že navedlo, da to, da je nacionalno sodišče izreklo zaporno kazen, dokazuje, da zadevna oseba ni spoštovala vrednot družbe države članice gostiteljice, izraženih v njenem kazenskem pravu, zato bi bilo upoštevanje obdobja prestajanja zaporne kazni za pridobitev pravice do stalnega prebivanja v smislu člena 16(2) Direktive 2004/38 s strani družinskih članov državljanov Unije, ki niso državljani države članice, očitno v nasprotju s ciljem, ki se poskuša doseči s to direktivo z uvedbo te pravice do prebivanja (sodba z dne 16. januarja 2014 v zadevi Onuekwere, C-378/12, točka 26).
- 32 Ker stopnja vključenosti zadevnih oseb pomeni ključno podlago tako za pravico do stalnega prebivanja kot tudi za sistem varstva pred ukrepi izгона, ki sta določena z Direktivo 2004/38, je treba razloge, ki utemeljujejo, da se obdobje prestajanja zaporne kazni ne upošteva za pridobitev pravice do stalnega prebivanja in da ta obdobja pretrgajo trajanje prebivanja z namenom te pridobitve, upoštevati tudi v okviru razlage člena 28(3)(a) te direktive.
- 33 Iz tega sledi, da obdobje prestajanja zaporne kazni ni mogoče upoštevati za pridobitev povečane stopnje varstva iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38 in da ta obdobja načeloma pretrgajo trajanje prebivanja v smislu te določbe.
- 34 V zvezi z nepretrganostjo tega prebivanja je bilo v točki 28 te sodbe opozorjeno, da mora biti obdobje prebivanja desetih let, zahtevano za pridobitev povečane stopnje varstva, določene v členu 28(3)(a) Direktive 2004/38, načeloma nepretrgano.
- 35 V zvezi z vprašanjem, v kolikšni meri pretrganje prebivanja v obdobju desetih let pred odločbo o izgonu zadevne osebe tej onemogoča pridobitev povečane stopnje varstva iz te določbe, pa je treba celovito presojo položaja zadevne osebe vsakič opraviti v trenutku, ko se postavi vprašanje izгона (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Tsakouridis, točka 32).

- 36 Glede tega, ker obdobja prestajanja zaporne kazni načeloma pretrgajo trajanje prebivanja v smislu člena 28(3)(a) Direktive 2004/38, jih lahko nacionalni organi, pooblaščen za izvajanje člena 28(3)(a) Direktive 2004/38, skupaj z drugimi elementi, ki pomenijo vse upoštevne vidike v vsakem posameznem primeru, upoštevajo pri celoviti presoji, ki se zahteva za določitev, ali so se pretrgale integracijske vezi, ki so bile prej vzpostavljene z državo članico gostiteljico, zaradi česar se bo povečana stopnja varstva iz navedene določbe dodelila ali pa ne (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Tsakouridis, točka 34).
- 37 Kar nazadnje zadeva vpliv okoliščine, da je zadevna oseba v državi članici gostiteljici prebivala deset let pred začetkom prestajanja zaporne kazni, je treba ugotoviti, da čeprav je, kot je bilo navedeno v točkah 24 in 25 te sodbe, treba obdobje prebivanja desetih let, zahtevano za pridobitev povečane stopnje varstva iz člena 28(3)(a) Direktive 2004/38, izračunati s štetjem nazaj od izdaje odločbe o izgonu te osebe, saj je izračun, ki se opravi na podlagi te določbe, drugačen od tistega, ki se opravi pri podelitvi pravice do stalnega prebivanja, pa je tako okoliščino mogoče upoštevati pri celoviti presoji, navedeni v prejšnji točki.
- 38 Glede na zgornje navedbe je treba na prvo in četrto vprašanje odgovoriti, da je člen 28(3)(a) Direktive 2004/38 treba razlagati tako, da obdobje prestajanja zaporne kazni zadevne osebe načeloma pretrga obdobje prebivanja v smislu te določbe in vpliva na dodelitev povečane stopnje varstva iz navedene določbe, tudi če je ta oseba v državi članici gostiteljici prebivala deset let pred začetkom prestajanja zaporne kazni. Vendar pa je to okoliščino mogoče upoštevati pri celoviti presoji, ki jo je treba opraviti za določitev, ali so bile prej nastale integracijske vezi z državo članico gostiteljico pretrgane.

Stroški

- 39 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Člen 28(3)(a) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC, je treba razlagati tako, da mora obdobje prebivanja desetih let iz te določbe načeloma biti nepretrgano in ga je treba izračunati s štetjem nazaj od datuma izdaje odločbe o izgonu zadevne osebe.
2. Člen 28(3)(a) Direktive 2004/38 je treba razlagati tako, da obdobje prestajanja zaporne kazni zadevne osebe načeloma pretrga obdobje prebivanja v smislu te določbe in vpliva na dodelitev povečane stopnje varstva iz navedene določbe, tudi če je ta oseba v državi članici gostiteljici prebivala deset let pred začetkom prestajanja zaporne kazni. Vendar pa je to okoliščino mogoče upoštevati pri celoviti presoji, ki jo je treba opraviti za določitev, ali so bile prej nastale integracijske vezi z državo članico gostiteljico pretrgane.

Podpisi